

Den højtærede Statsminister tillagde mig en Mening, som jeg ikke har; han sagde, at jeg vilde have, at i denne Lovs Levetid, eller umiddelbart efter at denne Lov var udløbet, skulde Kronen gaa op i Pari. Det har jeg aldrig forlangt, jeg har udtrykkelig fremhævet, at vi var ikke i Stand til allerede nu at planlægge Vejen; Tidspunktet skulde staa hen til Afgørelse siden hen ligesom ogsaa Farthastigheden. Det eneste, jeg har holdt paa, var, at vi ved Siden af at hindre en Nedgang af Kronen skulde staa fast paa, at Endemaalet er Pari; og dette kan ikke have nogen afgørende Betydning for Spekulationen.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at Paritetspolitikken kalder paa de voldsomste sociale Kampe. Her behøver vi imidlertid ikke at hengive os til Fantasier, her har vi jo historisk Virkelighed for Øje, det har ikke affødt voldsomme sociale Kampe hverken i Sverige eller i Svejts eller i Nederlandene, aldeles ikke. Men hvad der vil afføde voldsomme sociale Kampe, er, hvis det virkelig bliver Alvor med Nedskrivningen af Kronen; thi her er det ved en Vilkaarlighedsakt fra Statsmagtens Side, man vil flytte Værdier fra den ene til den anden; og det giver Anledning til Kamp. Selv i Lande, hvor Nedskrivningen har været en absolut Nødvendighed, hvor den fuldstændige Kassation af den gamle Mønt saaledes som i Tyskland har gjort Indgriben fra Statsmagtens Side afgjort nødvendig, har det affødt meget alvorlige sociale Rivninger, som bedst giver sig Udtryk i de stærke Kampe, der har staaet om deres Gældsopskrivninger, Obligationsopskrivninger, som kun var Udtryk for den sociale Kamp, der altid opstaar, naar man gennem Statsforanstaltninger griber vilkaarligt ind i saadanne Forhold. Det ærede Medlem Hr. Rode kan være tryk for, at han under saadanne Omstændigheder vil faa de voldsomste Kampe at mærke her i Landet. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen pegede paa forskellige Momenter i saa Henseende, og de kunde forøges meget, saaledes at det med Sikkerhed kan siges, at der vil komme en stor Mængde Vanskeligheder af social Art, naar man griber ind paa den Maade. Det vil det ærede Medlem Hr. Rode og hans Meningsfæller ogsaa blive klare paa, naar de ser den ønskede sagkyndige Betænkning, som, hvis den virkelig bliver sagkyndig, ikke kan lade være med at pege paa disse Forhold. — Det ærede Medlem misforstod en Ytring af mig. Jeg sagde, at vi har arbejdet os frem Skridt

for Skridt til et efterstræbt Maal. Men dette Maal var ikke Kronen i 90 i den og den Maaned af 1925, men det var en Gang at naa Guldpariteten. — Videre sagde det ærede Medlem, at jeg byggede udelukkende paa Følelsesmomentet, og bebrejdede mig det meget stærkt. Ja, naturligvis kan man sige, at der er et Følelsesmoment deri, noget af en Følelse for vor nationale Værdighed og den Plads, man gerne vil have, at vor Nation skal indtage. Men det er ikke særlig denne Side af Sagen, jeg har betonet, den Skade derved vilde ske; jeg har særlig betonet den Skade, der vilde ske Danmarks Kredit, Danmarks Anseelse som Debitor; jeg har villet betone den Skade, der vilde ske ved alle de Pengeforpligtelser, der er indgaaet fra Danmarks Side, og at dette er en Realitet og i høj Grad af praktisk Betydning, synes jeg ikke, noget Menneske kan være blind for. Det ærede Medlem Hr. Rode vil sige: Der kommer ingen international Indsigelse. Nej, det gør der ikke; det er ikke paa den Maade, man behandler den Art Ting. Vi er jo fuldkommen suveræne til at skære ned og gøre med vor Krone, hvad vi vil, det er ikke det, det kommer an paa, men der vil komme en international Opinion, som stiller Danmark i anden Række, og det vil vi undgaa. Det er fuldkommen forkert, naar det ærede Medlem siger, at Tyskland har lige saa god Kredit som den fine Ende, som det ærede Medlem sagde. Nej, slet ikke. Hvis man vil undersøge de tyske offentlige Laans Stilling paa det internationale Laanemarked og sammenligne den med den Stilling, som svejtsiske, nederlandske og svenske har, vil man se Forskellen.

Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at naar de latinske Lande har ventet med Stabilisering af deres Mønter, var det bare for at faa det bedste Grundlag for Akkord. Det er historisk ikke rigtigt. Jeg sagde heller ikke, at jeg troede paa, at Frankrig, Italien og Belgien skulde kunne stabilisere deres Valuta ved den oprindelige Værdi, jeg sagde udtrykkelig: De vil vel nok komme til at bukke under, men kommer de til at bukke under, vil det være for en Nødvendighed, der er anerkendt overalt i Verden, medens vi, som jeg sagde, kommer i den enestaaende Stilling, at vi gør det uden at være tvunget dertil. Det er forkert, at man ikke i flere Aar i disse Lande har opretholdt og fra ansvarlig Side Gang paa Gang udtalt, at Maalet var Pari. Det opgiver man i et Land, der har nogen Forstaaelse af denne Art Forhold, kun under den allerhaardeste Nødvendigheds Tryk, ikke mindst paa Grund af de praktiske Følger, det medfører.